

VŠEOBECNÉ ZNALOSTI

- 1 Lékař Rudolf Jedlička založil nejen Jedličkův ústav v Praze, ale ještě jiný ústav.
Je to:
 - a) podolská porodnice
 - b) nemocnice Na Františku
 - c) ústav v Bohnicích
- 2 Hora Ararat je v:
 - a) Arménii
 - b) Iránu
 - c) Turecku
- 3 Co znamená slovo perniciózní?
 - a) choulostivý
 - b) přemrštěný
 - c) zhoubný
- 4 Kolik let trvalo, než bylo Národní divadlo v Praze po požáru z 12.8.1881 znovu vybudováno a otevřeno?
 - a) 2 roky
 - b) 5 let
 - c) 8 let
- 5 Německé město Hamburk je vzdáleno od Severního moře:
 - a) 110 km
 - b) 25 km
 - c) leží přímo u moře
- 6 Spisovatel a novinář Eduard Bass se jmenoval vlastním jménem:
 - a) Schmidt
 - b) Bašta
 - c) Hanousek
- 7 Albert Einstein žil v Praze a přednášel zde na německé univerzitě v letech:
 - a) 1875 - 1877
 - b) 1911 - 1912
 - c) 1956 - 1957
- 8 Jak vysoká je dnes (včetně antén) Eiffelova věž v Paříži?
 - a) 255 m
 - b) 190 m
 - c) 324 m
- 9 Peking znamená čínsky:
 - a) Severní hlavní město
 - b) Velká hlava
 - c) Krásná vyhlídka
- 10 Fakír znamená arabsky:
 - a) chudák
 - b) světec
 - c) osamělý muž

1 - a / 2 - c / 3 - c / 4 - a / 5 - a / 6 - a / 7 - b / 8 - c / 9 - a / 10 - a

HŘIVNA

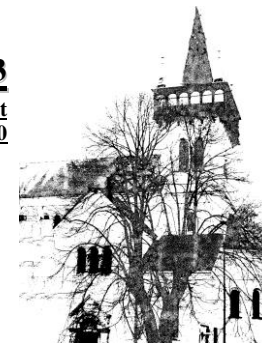
květen - červen 2013

2013 / 11

www.farnost.semily.net
administrátor farnosti - tel. 739 909 500

mše sv. se konají v kostele v Semilech (KO), v kapli na faře v Semilech (KA), na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v Tatobitech (TT) nebo v Chuchelně (CH)

Přehled bohoslužeb v našich farnostech od 27.5.2013 do 9.6.2013

den	hod.	úmysl
27.05.	pondělí	-----
28.05.	úterý	-----
29.05.	středa	-----
30.05.	čtvrtek	Slavnost Těla a Krve Páně (Boží Tělo) KO 18:00 za Boží požehnání pro manžela a † dceru
31.05.	pátek	-----
01.06.	sobota	-----
02.06.	neděle	9. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za Boží ochranu pro rodinu, za † Veroniku a Eduarda Balažovy <i>při mši sv. sbírka na Koštofrank</i>

den	hod.	úmysl
03.06.	pondělí	-----
04.06.	úterý	KA 18:00 za farní společenství
05.06.	středa	KA 8:00 za † Františka Tomička, rodiče, manželku a dvanáct dětí
06.06.	čtvrtek	KA 8:00 na dobrý úmysl
07.06.	pátek	Slavnost Nejsvětějšího Srdce Ježíšova KO 18:00 za živé v † z rodů a duše v očistci <i>první pátek v měsíci; svátost smíření v kostele od 16:30</i>
08.06.	sobota	Neposkvrněného Srdce Panny Marie KK 18:00 za farní společenství
09.06.	neděle	10. NEDĚLE V LITURGICKÉM MEZIDOBÍ KO 8:30 za † Annu a Františka Stránských, za † Jindřišku a Josefa Blažkovy z Benešova a jejich rodiče, za † maminku, bratra Ladislava a tetu Marii <i>POUTNÍ MŠE SVATÁ</i> <i>hlavní celebrant - P. Antonín Kejdana, OFM</i>

neděle 2.6. první neděle v měsíci - adorace v kapli 14:00 – 16:00

V neděli 2. června při mši svaté bude pokřtěna Doubravka Ludmila Svobodová. Všechny děti si mohou přinést nakreslené růže, které ponесou v průvodu a ze kterých uděláme malou výstavu. Po skončení mše svaté bude na faře možnost setkání při malém pohostění, dále připravujeme dílničky tvoření z papíru, kde si děti i dospělí budou moci vyrobit či zakoupit výrobky pro radost. Zhruba kolem 10.30 hod můžete shlédnout loutkové představení O Šípkové Růžence (podle Z. Svěráka a J. Uhlíře) v podání dětí z Veselé společnosti. Vaše finanční dary zašleme na misie skrze Papežské misijní dílo dětí. Jste srdečně zváni.

Veselá společnost

SVATÝ BONIFÁC (5.6.)

rodným jménem Wynfret nebo také Winfried se narodil přibližně v letech 672 až 675 v anglosaském království Wessex. Lákal jej mnišský způsob života, takže již velice mladý vstoupil do kláštera, kde obdržel veškeré možné moderní vzdělání.

Potom působil jako učitel latinské gramatiky. Napsal několik pojednání a skládal rovněž latinskou poezii. Ve třiceti letech byl vysvěcen na kněze a po vzoru benediktinů začal toužit po misionářském životě. V roce 716 se vydal na pevninu, do Fríska. Misie byla ovšem neúspěšná – v té době vypukla na území dnešního Německa válka mezi Radbodem a Karlem Martelem – a Winfried byl nucen se vrátit do Anglie.

Bonifácovy zásluhy tkví především v organizačních schopnostech a reformátorské důslednosti, díky které došlo k významnému posunu vpřed, co se týká myšlení franské církve a jejího propojení s římskou církví.

Jeho zásluhou bylo znovu obnoveno západní císařství, nejprve pod vedením Karla Velikého a poté za Oty Velikého. V roce 718 se vypravil do Říma za papežem Řehořem II., aby obdržel jeho pověření a požehnání k misijní činnosti v Německu. Papež jej v témže roce zároveň pokřtil na Bonifáce.

V roce 722 se znovu vydal za papežem, protože jeho pravomoci proti německé šlechtě byly velice malé a neúčinné. V Římě byl vysvěcen na biskupa a obdržel pověřující dopis ke Karlu Martelovi, který jej následně vyslal šířit křesťanskou víru na svém území. Později byl vysvěcen na arcibiskupa s pravomocí světit biskupy a zakládat nové diecéze. Jako misionář pak působil v německých zemích až do své smrti 5. června 754.

VÍRA A TRADICE

Slovo tradice je v běžném církevním prostředí někdy používáno poněkud zavádějícím způsobem. Je to tehdy, když se za tradici považuje především nebo jen to, nač byli zvyklí rodiče či prarodiče nebo to, „co se u nás (doma, na vesnici, v kostele) vždy dělalo (říkalo, zpívalo, atd.)“. Pro křesťanskou víru je ale podstatné a nosné, že stojí na „tradici apoštolské“, čili na tom, co bylo apoštolů a jejich žáky přijato a dále předáváno (tradere = předávám) jakožto zásadní obsahy víry.

Tato apoštolská víra byla a je žita, prohlubována a rozvíjena v dalších staletích. Není to tedy ani subjektivní výmysl náš nebo někoho z našich předků, ani pouhá zvyklost, která se dlouho udržela. V křesťanství jde ovšem zásadně o udržení, předávání a rozvíjení apoštolské víry, ne o pouhé udržení zvyků (tradic, o nichž v době křesťanských svátků

donekonečna mluví v radiu: kapr, stromeček, dárky o vánocích, malování vajíčka o velikonocích, atd..).

To znamená, že jde o víru, jejíž obsah je předán tradicí, a jejíž přijetí je volbou, která v sobě nese přijetí této tradice a s prostředím, kde víra žije a předává se, a tím je církev.

(Aleš Opatrný)

JAK ROZJÍMAT

Thomas Merton tvrdí, že rozjímat je opravdu jednoduché bez vymýšlení různých technik. Očekává ale stálou a přísnou vnitřní kázeň, není ale jeden jediný systém. Důležitá je ukázněná duše, ta je schopna pokroku v modlitbě. Pomůckou může být kniha Bible - konkrétní pasáž, která nemusí být dlouhá, abychom ji mohli strávit a stala se naší duchovní potravou. Je to nová možnost, aby se v nás Slovo stalo tělem. Některé slovo nás osloví, dotkne se, něco nám říká hlouběji než na povrchu.

Potřebuji odpoutat svou mysl od všeho, co mi brání přistoupit k Bohu, přítomnému v mém srdci. Potřebuji k tomu soustředit své smysly, čemuž napomáhá mírné soustředění během dne v atmosféře víry. Mnoho z toho, co vidíme nebo slyšíme je z tohoto hlediska zbytečné. Nemělo by nás překvapit, že liská mysl "tančí" v neustálém pohybu, dotýká se všech oblastí.

Chci-li začít rozjímat, musím v sobě jako první vyvinout silný odpor k marným lákadlům, kterými moderní společnost útočí na mých pět smyslů, říká Thomas Merton. Dále hovoří o potřebě vzdát se mnoha či většiny přepychových věcí, které jsme dosud považovali za nezbytné, aspoň do té doby než získám dostatečnou sebekontrolu. Potřebuji tyto věci využívat, ne se jimi nechat zotročit.

(P. Tomáš Roule)

KDYBYCH MLUVIL JAZYKY LIDSKÝMI I ANDĚLSKÝMI ...

Bylo půl deváté, pracovní dopoledne už v plném proudu, když dorazil postarší pán, osmdesátník, k odstranění stehů z prstu. Řekl, že spěchá, že má už na devět něco dalšího domluveno.

Viděl jsem, jak je nervózní a řekl mu, aby si sedl; věděl jsem, že se na něho sotva kdo podívá dřív než za hodinu. Díval se však pořád na hodinky, a já zrovna neměl pacienta, tak jsem se rozhodl na jeho ránu podívat.

Zjistil jsem, že je dobře zhojena, tak jsem si promluvil s jedním lékařem a obstaral si vše potřebné k odstranění stehů a převázání rány.

Zatím co jsem byl takto zaměstnán, zeptal jsem se jej, spěchá-li snad tolik kvůli další návštěvě u jiného lékaře. Odvětil, že nikoliv, že potřebuje jít do sanatoria, aby posnídal se svou ženou. Tak jsem se zeptal na její zdraví. Řekl, že tam už nějakou dobu je a že má Alzheimeru. A jak jsme tak povídali, otázal jsem se, vyvedlo-li by ji z rovnováhy, kdyby přišel trochu později.

Odpověděl, že jeho žena už dlouho neví, kdo je a jeho že už pět let nepoznává. To mne překvapilo a ptám se: „A vy tam přesto docházíte každé ráno, i když ona neví, kdo jste?“ Usmál se, poklepal mi na ruku a pravil: „Ona mne nepozná, ale já pořád vím, kdo je ona!“ Musel jsem zadržet slzy, když odcházel. Na ruce jsem měl husí kůže a pomyslel jsem si: Tak takovou lásku bych chtěl v životě mít.

Boží Prozřetelnosti, do rukou Otce nebeského, Panny Marie a svatého Josefa. Po namáhavé cestě a po dosažení Chartúmu poznamenává, že práce Boží musí být zrozena a vyrůst na úpatí Kalvárie. Všechny tyto nepříjemnosti vnímá jako další důkaz toho, že práce pro regeneraci Afriky je Božím dílem. Kříž je královskou cestou k vítězství, jak píše.

Po čase přichází s dalším smělym plánem vybudovat misii blízko velkých jezer v Ugandě. Po požádání Říma jsou však tato obrovská území svěřena do kompetence Mons. Charles M. Lavigerie (1825/26-1892) zakladatele tzv. Bílých Otců (*Société des missionnaires d'Afrique*). Comboni s tímto římským rozhodnutím nesouhlasil a také se proti tomu odvolal. Nešlo mu o mons. Lavigerieho, ke kterému vzhlížel s obdivem, ale šlo mu o nesmyslné rozhodnutí učiněné od stolu, nějakým věci ani misie ani geografie neznalým vatikánským úředníkem.

Následné období bylo pro Comboniho velmi fyzicky náročné. Totálně vyčerpán svou misijní prací v květnu 1879 odjíždí do Evropy, kde nejprve dlouhodobě odpočívá. Po čase opět cestuje po Evropě a shání finanční pomoc. V Kolíně nad Rýnem pak hovořil o obtížích misionářské práce v Africe, když zmiňuje tři hlavní: a) dlouhé a hazardní cesty; b) tropické nemoci; c) problém mnoha rozdílných jazyků. V tomto svém evropském cestování podnikne také audienci u papeže Lva XIII (papežem 1878-1903).

V listopadu 1880 se Comboni vydává na svou poslední již osmou misijní cestu. Poslední rok jeho života je vyplněn takřka nepřetržitým cestováním. Po čase také otevírá další misijní stanici na území dnešního severního Súdánu v Delenu, opět mezi křesťanství nakloněnými Núbijci. Při těchto cestách Comboni opět onemocněl téměř neustávající horečkou. V těchto chvílích zdokonaluje regule svých misionářských institutů – ženského i mužského. Žel jak je v katolických kruzích obvyklé, v tuto dobu se v Evropě šíří lživé pomluvy ocerňující finanční stránku misijních aktivit Comboniho samotného i obou institutů. Daniel korespondenčně vše brání a vše očisťuje. Dne 3. října 1881 píše dopise rektoru veronského semináře, kde hovoří o zdravotních svízlech svého vikáře Francise Pimazzoniho. V dopise píše mj. tato slova: „*Církev byla založena na krvi Bohočlověka, apoštolů a mučedníků. Všechny katolické misie ve světě jsou plody, které vyrůstají ze smrti a oběti, když přitom leží ve stínu spásného stromu Kříže.*“ O den později píše ještě tato slova: „*Berte vše tak, že si to Bůh přeje: Bůh totiž nikdy neopouští člověka, který v něho věří. Jsem šťastný v kříži, který jsem dobrovolně na sebe vzal z lásky k Bohu. Tento kříž dává vzniknout vítězství a věčnému životu.*“ Dne 9. října umírá Comboniho vikář. Daniel ještě stačí utěšit sestry, které o něho pečovaly. Druhý den je opětovně obtížen horečkou, přijímá svátost nemocných a ve 22 hodin večer umírá. Dodnes je pohřben v Chartúmu v severním Súdánu.

Svatý Danieli Comboni, zaslechl jsi hlas Boží a tvou láskou se stala Afrika; té jsi zasvětil svůj život i své kněžství; hovořil jsi o její zanedbanosti, ale přinesl jsi jí naději; celé misijní dílo jsi vnímal z paty kalvárské oběti a zasvětil jsi ho Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Doprovázej nás, obyvatele starého evropského kontinentu, a vypošuj nám u Nebeského Otce, takové svědky viry, kteří strhnou svou opravdovostí a upřímností svého života, a kteří nebojácně přinesou tomuto našemu nemocnému kontinentu naději Boží, že totiž kalvárský kříž ve skutečnosti přináší vítězství pravdy, života a lásky, nad lží, smrtí a nenávistí! Amen

Váš i Kristův poutník, Lukáš

Z VRABČÁKU K NILU

Díl devatenáctý - předposlední: Potřetí a naposled o svatém Danielu Comboni

Milí přátelé a spolu-farníci semilští, v tomto dopise bych konečně rád dokončil podrobnější vypravování o životě a díle muže, jehož myšlenky, příklad a charisma následují stovky jiných. Misionář Afriky, biskup a zakladatel kongregace misionářů sv. Danile Comboni. Věnoval jsem se mu již dvakrát – v dílu desátém a v dílu osmáctém. Plynule tedy navážu na to, co jsem minule předložil. Snad si ještě vzpomínáte na Comboniho silný zážitek při římské beatifikaci Markéty Marie Alacoque a následné vypracování plánu na „*regeneraci Afriky Afrikou samotnou*“. Z Verony ho pak Nicholas Mazza (jeho dosavadní představený a zakladatel studijního institutu ve Veroně) poslal do Říma získat souhlas pro novou misii ve střední Africe. Daniel se tam setkal s neapolským františkánem Ludovicem Casoriou. Oběma hnutím je pak Kongregací Propaganda fidei nabídnuto rozdělení dosavadní misie v centrální Africe, krátce na to Nicholas Mazza umírá.

V listopadu 1865 Comboni odjíždí na svou třetí misijní cestu do Egypta spolu s františkánem L. Casoriou. Po dvou měsíční cestě dorazí do Scelly (v dnešním Súdánu), první misii podél Nilu. Po doslova několika dnech se L. Casoria rozhodne pro nedostatek připravenosti misii opustit a vrátit se do Evropy. Comboni zde však zůstává, cestuje po okolí a zjišťuje vhodná místa, kde by mohl pomýšlet na vybudování studijních kolejí (jak o nich uvažoval). Po pár měsících se i on vrací do Říma. Ve Veroně se pak seznamuje s nástupcem zemřelého Mazzi, jímž je otec Tomba, který je však proti misijní aktivitě přímo ve střední Africe. Comboni má za sebou neúspěšnou spolupráci s Casoriou a jednak nepřejícnou situaci ve Veroně s novým představeným zdejšího Institutu Tombou. Prefekt Kongregace Propaganda Fidei kard. Alessandro Barnabó Combonimu tak navrhuje, aby založil vlastní misionářskou společnost.

Comboni se této příležitostí plně chopí a zakládá vlastní institut pod ochranou biskupa z Verony Luigi Canossa, který byl dlouhodobě Mazzově institutu i Combonimu plánům v Africe nakloněn. Zanedlouho Comboniho posílí tři členové řeholní společnosti Služebníků nemocných (tzv. kamiliánů, které v 16. století založil sv. Kamil de Lellis) – Stanislaus Carcereri, John Baptist Zanoni a Josef Francecchini. Zanedlouho se přidal další člen, kněz Alexandr dal Bosco, který byl s Combonim v Africe již v r. 1857. Dne 1. června 1867 byla ve Veroně založena misijní organizace, která nesla název „Institut Dobrého Pastýře pro Regeneraci Afriky.“, dodnes je toto datum bráno jako den vzniku misionářů comboniánů. Krátce po vzniku se Institut zaměřil na tři hlavní a prvotní úkoly: 1) otevřít nový vlastní seminář ve Veroně s rektorem p. A. dal Boscem; 2) vytvořit laické sdružení s názvem Asociace Dobrého pastýře s úkolem poskytovat podporu a finanční prostředky; 3) založit několik kolejí v Káhiře.

Comboni v té době získal pomoc od třech sester z ženské Kongregace sv. Josefa (založené v 19. století sv. Emílií de Vialar), k nimž se připojilo dalších 16 afrických dívek (9 z Mazzova veronského institutu, 7 s jiných konventů v Evropě). Ještě spolu s třemi kněžimi a touto společností dívek a sester Comboni odplul v listopadu 1867 na svou čtvrtou misijní cestu, která mířila do Egypta. Již na Nový rok 1868 byli schopni otevřít dvě studijní koleje (jednu pro ženy, druhou pro muže) v Káhiře. Tato místa sloužily také jako lékárny, ošetřovny, ale byly také místem pomoci otrokům, kteří uprchli svým majitelům. Zanedlouho ovšem došly peníze, Comboni se tak rozhodl

odcestovat zpět do Evropy, zajistit finanční pomoc. Nejprve cestoval do Francie, kde se účastnil poutě k mariánskému poutnímu místu La Salette, zde se účastnil ceremonie svření Afriky Panně Marii, když byl požádán aby složil modlitbu k této příležitosti. Comboni se úkolu chopil s plnou vervou a v modlitbě zdůraznil, že přesto, že je Afrika zanedbanou a zřejmě nejobtížnějším misijním místem, hraje nejdůležitější roli v celém církevním apoštolátu.

Poté cestoval do Německa do Kolína nad Rýnem, kde hovořil s mnoha laiky o tématech otroků, o svém pojetí misie, o svém misijním institutu. Zde již mohl také krátce představit biografie čtyř svých afrických světců, kteří byli vykoupeni z otroctví, vystudovali veronský Mazzův institut a nyní se zdokonalovali v Káhiře. Comboni o nich mluvil jako o prvních apoštolech z nitra Afriky. Také zdůraznil, že pouze křesťanství může dát plnou svobodu, vždyť celá lidská rodina je složena bez výjimky z dětí Božích. Mezitím ovšem Káhiře sílila vlna opozice proti Comboniho institutu. Kvetoucí business s otroky totiž začínal mít vážné trhliny, právě díky Comboniho kolejm a jeho misionářské práci. V tuto chvíli dosáhl Comboni již mezinárodní věhlasu a uznání. Životopisci si všimají, že je zajímavé srovnat načasování Comboniho rozhlašování mezinárodní jednotné pomoci Africe. Vždyť jde o polovinu 19. století, kdy existují velmi silná nacionální hnutí s myšlenku vlastních států. Comboni však hlásí: „*Misijní práce musí být v prvé řadě katolická, nejen španělská, francouzská, německá nebo italská. Všichni katolíci musí pomoci Afričanům.*“ V tuto dobu Comboni také čile spolupracuje s laiky, nejen po finanční stránce. To je také jeden z prvků, které se dodnes v comboniánském životě stále zachovává.

V únoru roku 1869 se Daniel Comboni vrací do Egypta jeho pátou misijní cestou. Cestují s ním čtyři noví misionáři - kněz, student teologie, řeholní sestra a laická věřící. Krátce po příjezdu do Káhira Comboni otevřel lékárnu a pořídil již třetí dům, kde učili již jen samé Afričanky.

Comboni v té době v Káhiře, jakožto centru obchodních cest z Evropy do Asie a na Blízký Východ, přijímá jednu návštěvu za druhou. Mimo jiných i tři biskupy, kteří cestovali na právě svolaný První vatikánský koncil. Na základě tohoto Comboni napsal kardinálu prefektovi Kongregace Propaganda fidei Alessandru Barnabó, zdali by se koncilu mohl zúčastnit s příspěvkem o potřebách církve v Africe. Setkání biskupů z celého světa po třech letech (předchozí Tridentský koncil proběhl v l. 1545-1563) bylo obrovskou příležitostí obrátit pohled církve na africký kontinent. Ten mu bleskurychle souhlasně odpoví. V březnu 1870 se Comboni vrací do Evropy, aby se účastnil Prvního vatikánského koncilu, jako teologický poradce veronského biskupa Canossy. Pro tento účel připravil dokument s názvem *Postulatum*, kde biskupům představil tíživou situaci afrického kontinentu. Pro dokument získal 65 podporujících biskupů. V dokumentu Comboni žádá biskupy, aby našli cestu jak poslat dělníky na opuštěnou vinici Páně a jak pozvat celý katolický svět ku pomoci. Vedle toho al na zamyšlenou, že na koncilu jsou biskupové z celého světa, ale z centrální Afriky žádný. Také poprosil o vyslání mladých kněží k práci v Africe. V tu dobu je ovšem práce koncilu přerušena Garibaldiho vojsky, které vstoupili do Říma. Comboniho dokument tak nestihl být na koncilním plénu diskutován. Dokument se však neztratil a svoji hodnotu rozhodně má, zvláště zde přítomné podtržení misijní povahy církve samé. Misie je úkolem všech, nikoliv jen těch, žijících na misijním území. Po tomto koncilu

Comboni využije příležitosti a cestuje po Evropě, aby získal další pomoc, finanční i jinou. Opět se tak zastaví v Kolíně nad Rýnem, kde pronese slavné motto svých misionářů vystihující hloubku jejich rozhodnutí: *Afrika nebo smrt (O Nigrizia o morte)*. V tuto dobu se také na několik měsíců zastavil v Praze a ve Vídni. V obou městech získal tučně finanční dotace.

Dne 1. ledna 1872 založil ženskou misijní společnost, tedy comboniánské misionářské sestry. Tím zdůraznil důležitou roli ženy v misijní aktivitě církve. Ve stejnou dobu se jeho káhirska misie rozšiřuje až do Súdánu (Chartúm a Chordofan). V květnu 1872 pak oficiálně Řím schválil mužský i ženský institut a svěřil je Danielu Combonimu, když ho zároveň tím i jmenoval Apoštolským pro-vikářem pro Centrální Afriku. Přestože byl stále knězem, získal tím právní autoritu, jako biskup. Geograficky viděno: pole působnosti sahalo od Káhiry na severu, až k velkým jezerům v Ugandě a Keni na jihu, a od Rudého moře na východě, až k současné Dem.republice Kongo a Čadu s Nigérii na západě. V září téhož roku (1872) spolu s 4 kněžími, studentem teologie, dvěma bratři a třemi mladými Afričany vyráží z Evropy na svou šestou misijní cestu do Káhiry. Poté cestuje 99 dní po Nilu a pouští do súdánského Chartúmu, na soutoku Bílého a Modrého Nilu, kam přijíždí v květnu 1873. Zde se následující neděli oficiálně ujímá úřadu apoštolského pro-vikáře. Kázal v arabštině k velmi pestrému posluchačstvu, kde byli vykoupení otroci, Arabové, misionáři a snad i nějací Evropané z bohatších kruhů. I tato slova Comboni při tomto kázání pronesl: „*První láska mého života byla k nešťastné Africe. Opuštěním všeho co mi bylo tehdy blízké, jsem sem přišel již před 16 lety. Kvůli chorobnému zdraví jsem se musel vrátit domů. Odcházel jsem z důvodu poslušnosti, ale zanechal jsem své srdce mezi vámi. A dnes jsem konečně našel znovu své srdce, návratem mezi vás, nikdy vás již neopustím. Chci patřit každému z vás... nikdy nepřestanu být váš a celý se zasvěcuji vašemu většímu dobru. Den i noc, slunce i déšť mne vždy zastihnou stejně připraveného pro jakoukoliv pomoc vám. Bohatý i chudý, zdravý i nemocný, mladý i starý, učitel i žák, pán i sluha, ti všichni vždy naleznou cestu do mého srdce. Vaše dobro, je i mým dobrem, a vaše utrpení, je i mým utrpením... a nejméně dny mého života budou ty, kdy budu schopen dát život za vás.*“

Pár měsíců po tom, v říjnu r. 1873 na Svátek Povýšení Svatého Kříže zasvětil svůj vikariát Srdci Ježíšovu. Po čase se Comboni vypravil na pastorační cestu a dorazil do súdánského El-Obeid, odkud napsal kardinálu prefektovi Kongregace Propaganda Fidei, kde se zmiňuje o charakteru zdejší misie. Podtrhuje hlavně důležitost znalosti místního jazyku núbijštiny. Comboni měl mezi Núbijci úspěch, i oproti přítomnému islámu. Misionáři se učili jazyku, připravili slovník, gramatiku i katechismus. Vedle toho byli misionáři zárukou osvobození otroků. Tehdejší zdejší vůdce Núbijců Comboniho sem pozval s tím, že prý Núbijci Boha znají, ale neumí se k němu modlit. Vedle dvou kolejí v Káhiře, kde se Afričané učili katolické víře, umění, zemědělským dovednostem; byly zřízeny další dva domy v Chartúmu a dva od nynějška i v El-Obeid. V březnu 1876 se Comboni vrací do Evropy, získat další finanční prostředky. Ovšem po několika měsících je rozhodnuto - v srpnu roku 1877 je Daniel Comboni vysvěcen na biskupa. V prosince 1877 se již jako biskup vrací do Afriky při své sedmé misijní cestě, nejprve do Káhiry a pak na jih do Súdánu. Cesta je opět velmi náročná a poznamenána nízkou hladinou Nilu a tedy nesmírným hladem v jeho okolí. Cestu Comboni popisuje v několika svých dopisech. V nich ovšem nikdy nezapomene připomenout, že se světuje